

Ystäväkirje 1/2016

Antti ja Liisa Saarenketo
Aaponkatu 15, 38710 Kankaanpää

Etelä-Sudan, Juba

Terveiset täältä Afrikan kolkasta sinne Suomeen. Että tarkeneeko, mittari on näyttänyt +40 ja +45 välisiä päivälämpötiloja. Eräänä yönä

tuli katsottua mielenkiinnolla sisälämpötilaa, kun kuvitteli nukkuvansa saunanlauteilla. Ei nyt ihan saunan lämpötila, mutta sisälämpötilaksi ihan kohtuullinen, +39. Lienee selvää ettei täkkiä tarvitse.

Poliittinen kuumuuskin on aikamoista. Sota on helppo aloittaa, mutta vaikea lopettaa. Mitenkäs ne isät poikiansa aikansa neuvoivat: ”*Älkää pojat aloittako tappelua, ettei sitä pidä miesten lopettaa.*” Nyt jos koskaan täällä tarvittaisiin johtajia, jotka eivät katso omia intressejään vaan kansan parasta. Varapresidentti Macharin joukkoja odotetaan Jubaan milloin vain, ainakin huhut niin kertoo. Se olisi yksi edellytys sille, että uuden hallituksen muodostaminen alkaisi. Hitaasti sovinto edistyy. Ihmisten puheista välittyy kuitenkin luottamus siihen, että Jumala lopulta on Hän, joka tuo rauhan, niin kansalle kuin ihmisten sydämiin. Ihmisiin on petytty, Jumalaan ei.

Robe

On kulunut lähes kaksi vuotta, kun viimeksi olen vierailut Roben seurakunnassa, noin tunnin matkan päässä Jubasta. Robe on vain muutaman vuoden vanha seurakuntamme. Ihmiset alueella koostuvat monista eri heimoista ja lähes kaikki ovat alueelle sijoitettuja uudisasukkaita ja monella on pakolaisuustausta. Joulukuussa tie (väylä maastossa) oli sateitten takia täysin kulkukelvoton. Levottomuuksienkin takia sinne on ollut monesti hankala päästä.

Kaikki kuitenkin onnistui tällä kertaa. Tiepohja sitten viime reissun oli jälleen muuttunut ja

piikkistä puskaa oli kaikkialla. Ei puhettakaan, että voisi pitää ikkunoita auki, koska piikkipensaiden oksat hakkasivat auton kylkiä armottomasti. Mitä krouvimpi auto, sen parempi näillä leveyksillä. Hyvin tuo 20 vuotta vanha Toyota vain jaksoi.

Jälleennäkeminen oli afrikkalaisen riemullinen. Kirkkokansa toivotti kirkon pihamaalla sydämellisesti tervetulleeksi. Kaikki kyselivät: ”Missä mama Liisa on”? Kerroin, että tällä kertaa Liisa ei päässyt tulemaan, mutta rukoillaan että seuraavalla kerralla onnistuisi. Seurakunta oli kokenut tämän kahden vuoden aikana monenlaista, niin kuin koko Etelä-Sudanin kansa. Jotkut seurakuntalaiset olivat poistuneet maallisista rekistereistä parempiin kirjoihin. Tuttuja oli ja uusia kasvoja oli mukana runsaasti. Näissä kirkoissa on hienoa saarnata Raamatusta. Ihmiset ovat ilmeillään, ja pienin toteamuksin mukana saarnassa. Yhdessä sieltä etsimme sellaista, mikä ei ole tästä maailmasta, vaan tulee Jumalan sydämettä. Se vahvistaa ja lohduttaa pysymään siinä iankaikkisen elämän toivossa, joka kantaa tässä ja tulevassa elämässä.

Neljä aikuista oli käynyt evankelistan johdolla katekismuskoulun ja saimme konfirmoida heidät ja liittää seurakunnan täysivaltaiseksi jäseniksi. Minulla oli kunnia kastaa neljä omilla jaloilla seisovaa lasta Taivaan Isän omaksi. Useita seurakuntalaisia siunattiin myös kirkon vapaaehtoistyöhön. Päivä siinä vierähti. Täytyy todeta, että loppupuolella meinasi jalat lähteä alta, koska kova yli 40 asteen kuumuus pastorin tamineissa tekee helposti tehtävänsä. Vesihuolto tässä

kylässä on aivan mahdottoman huono.

Lätäköistä haetaan kaikki käyttövesi. Voi kun saisi kunnan porakaivon näille ihmisille. 8000 euroa pitäisi jostakin löytyä.

Lasten riemua

Jubassa olen erityisesti iloinnut voimakkaasta lapsi, -

ja nuorisotyön kasvusta. Aloitimme lastenpäivän jo perjantaina. Lapset tulivat kirkolle jo aamupäivällä. Kirkon naapurina olevat YK:n miinanraivaajat antavat kirkolle sähköä generaattoreistaan, joten raamattuaiheisen filminkin näyttäminen onnistui mainiosti. Voi niitä silmäpareja, jotka elivät mukana jokaisessa kohtauksessa. Pastori Emmanuelin ja minun yhteistyönä tekemä raamattutuntikin herätti suuresti mielenkiintoa. Menimme kuvien kautta läpi koko pääsiäisajan tapahtumat. Lapset tulevat hyvin erilaisista kodeista. Koetamme aina tällaisina päivinä järjestää myös lapsille hyvän ja terveellisen ruokailun. Niin nytkin. Kaikki odottivat kärsivällisesti omia annoksiaan, jotka seurakunnan nuoret olivat valmistaneet, ja he myös tarjoilivat ne lapsille.

Palmusunnuntain jumalanpalvelus oli melkoista lasten juhlaa. Suomalainen paastonajan jumalanpalvelus ilman kunniaa ja hallelujaa, olisi tuntunut kyllä viime sunnuntaina täällä peräti kummallisesta. Lapset ja nuoret ylistivät, lauloivat ja liikkuivat ja aikuiset huutelivat hallelujaa. Kaikki olivat sydämestään mukana, kun lapset esittivät koskettavasti näytelmän pääsiäisen tapahtumista. Mutta voi sitä laulua ja iloa, en voi olla palaamatta siihen. En ihmettele yhtään, kun Raamattu korostaa, että ”lasten ja imeväisten suusta sinä olet

valmistanut itsellesi kiitoksen.” Ei teeskentelyä, ei yrittämistä, ei esitystä, vain aitoa ja vilpitöntä iloa ja riemua. Miten paljon meiltä aikuisilta katoaakin iän myötä.

Liian monet näistä lapsista ovat silti kokeneet, nähneet ja kuulleet sellaista, mikä ei millään tavalla saisi heidän elämänsä kuulua. Ei aikuistenkaan. Voin nähdä ja kokea kuinka hyvä Herramme, Lasten Ystävä, hellästi hoitaa, suojelee, varjelee ja ennen kaikkea parantaa haavoja, joita väliin niin kova ja julma aikuisten maailma on aiheuttanut. Ehkä siksi Herramme kehottaakin meitä aikuisia olemaan tässä maailmassa hänen käsinään ja jalkoinaan.

Tapaamisia

Kuluneen reilun kahden vuoden aikana on ollut suuria vaikeuksia saada yhteyttä moniin täällä oleviin kirkon työntekijöihin. Yksi heitä on Kenian Matongosta valmistunut pastori John Amuch Malakalista. Tapasin hänet Jubassa, ja myös monia muita ”kateissa” olleita työntekijöitä. Hän kertoi koskettavasti, mitä kaikkea hän, perhe, seurakuntalaiset kuin

kirkkokin ovat joutuneet kokemaan. Sodan alettua hän ja perhe joutui pakenemaan Malakalista lähelle Sudanin rajaa. Alueelle, joka sijaitsee kaikenlaisten yhteyksien ulottumattomissa kapinallisten alueella. Useita seurakuntalaisia kuoli väkivaltaisuuksissa. Kaikki pakenivat Malakalista kiireesti jättäen kaiken omaisuuden taakseen. Monet ovat pakolaisleirillä tai paikoissa minne sota ei ulotu. Malakalin kaupungissa pastori John kertoi tuhotun kaiken. Jopa kirkko on poltettu. Kirkon omaisuus on ryöstetty, jopa Raamatut. Iloisesti hyvästellen pastori John lähti pari päivää sitten YK:n lennolla Malakalin kautta takaisin perheensä luo. Hän soitti Malakalista

seuraavana päivänä ja suunnitteli miten mahtaisi päästä kahden eri armeijan ryhmittymän läpi nykyiseen asuinpaikkaansa. Muistetaan rukouksin Johnia ja monia monia muita.

Pääsiäiseen kiteytyy kaikki. Synnit on poissa ja taivas on auki. Jeesus elää.

Suuret kiitokset kaikesta muistamisista ja rukouksista, niin minulta, Liisalta, ja suurelta joukolta Etelä-Sudanin ja Sudanin kristittyjä.

Pääsiäisviikolla 2016, Juba, Etelä-Sudan

Liisa ja Antti Saarenketo

RUKOUSAIHEITA:

- Rauhaa Etelä Sudaniin ja Nubian maakuntaan
- Pakolaiset ja heidän kotinsa.
- Sudanin kristityt ja Nubian seurakunnat
- Pakolaisleireillä olevat kristittyimme
- Kirkon työntekijät Etelä-Sudanissa ja Sudanissa
- Varjelusta ja johdatusta matkoille

Poliisihallituksen 13.1.2015 myöntämän keräyslupan POL-2014-12480 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja 13.1.2015-31.12.2016 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta julistus-, opetus- ja diakoniatyöhön kotimaassa sekä yhdistyksen lähetyskohteissa ulkomailla.

*Sley, Malminkatu 12 A, PL 184, 00181 Helsinki • Vaihde (09) 251 390 • Faksi (09) 251 39290, (09) 251 39270
Pankkiyhteys Nordea Pankki Oyj 157330 - 33323, Sampo Pankki Oyj 800015-779195 • Y-tunnus 0242525 - 6
Internet: www.sley.fi • Sähköpostit etunimi.sukunimi@sley.fi • sley@sley.fi*